

ubehageligt paa den, thi for det første var Regeringen advaret, og for det andet var det givet, at den ikke kunde være uvidende om, at der gik alle Haande Rygter om Bankens Stilling i Tiden umiddelbart før Juli 1922. Da man gjorde det første Rekonstruktionsforsøg, var det Mand og Mand imellem paa Tale fra Morgen til Aften, at før eller senere vilde Banken med den Ledelse, den havde, bryde sammen. Jeg gaar ud fra som givet, at den højtærede Statsminister var underrettet derom, jeg gaar ud fra, at adskillige Mænd havde henvendt sig til ham og bekymret gjort ham opmærksom paa, at Forholdene laa saaledes, som de i Virkeligheden gjorde.

Men saa kom endelig Juli-Sammenbrudet, da det ikke længere lod sig gøre at holde Landmandsbankens Aktier oppe i en saadan Kurs, at man ansaa det for forsvarligt at fortsætte uden at foretage Sikkerhedsforanstaltninger. Der forelaa da fra Ministeriet en Opgørelse fra Bankinspektøren, ifølge hvilken Banken faktisk var insolvent. Ministeriet skød denne Opgørelse til Side til Fordel for sit eget Skøn og accepterede den Opgørelse, som Landmandsbankens Direktion mødte frem med, og efter hvilken Banken i enhver Henseende var intakt, at ikke blot Aktiekapitalen, men ogsaa en Del af Reservefonden endnu var i Behold, og saa udstedte man paa Grundlag deraf en Erklæring, der saaledes som den var formet, maatte virke vildledende paa Befolkningen. Det var et voveligt Forsøg af Regeringen, et yderst voveligt Forsøg, og man har med Rette spurgt: Hvorfor vovede Statsministeren dette Forsøg? Det var jo i egentlig Forstand ikke Regeringen, der vovede Forsøget, eftersom Statsministeren holdt alle andre Medlemmer end netop Handelsministeren, som var Bankens direkte overordnede, udenfor det hele, og lod dem i Uvidenhed om, hvad der var passeret. Man har med Rette spurgt: Hvorfor vovede Statsministeren dette Forsøg, som han paa Forhaand kunde sige sig selv vilde mislykkes, naar han ikke gjorde Skridtet helt ud? Jeg har for at være saa velvillig overfor den højtærede Statsminister, som muligt ganske i Strid med, hvad det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen har sagt, søgt at give en undskyldende Forklaring for den højtærede Statsminister rent politisk, holdt det personlige Moment fuldstændig ude af Betragtning, sagt, at jeg kunde ikke tænke mig, at den højtærede Statsminister kunde have anden plausibel Grund til at handle, som han gjorde, end den,

der laa deri, at han af rent politiske Grunde ønskede Tidspunktet for Bankens endelige Rekonstruktion skudt ud. At han ikke har villet acceptere denne Forklaring, er en Sag for sig, men det kan paa ingen Maade diskvalificere mig til at tale om Spørgsmaalet, navnlig naar henses til det Forhold, som den højtærede Statsminister staar i til Banken. Under alle Omstændigheder mener jeg, at det er utilstedeligt af en Statschef i et Spørgsmaal af den Art at være medvirkende til, at Befolkningen faar en Forklaring, der er vildledende, der i hele sin Form og Karakter er af en saadan Beskaffenhed, at Befolkningen faar en Opfattelse, der er modsat den, der svarer til de virkelige Forhold. Jeg har endelig sagt, at naar den højtærede Statsminister vilde gøre dette Forsøg, maaske i Tro paa, at det kunde lykkes, var det utilgiveligt, at han ikke havde Sans for, at Forsøget under alle Omstændigheder maatte mislykkes, naar Ledelsen af Landmandsbanken, som den da var, bibeholdtes, thi dermed opretholdt man ogsaa Uroen om Banken. Det viste sig da ogsaa, at dette var rigtigt, Uroen voksede selvfølgelig, efterhaanden som det blev klart for Befolkningen, at det ingenlunde var Hensigten at skifte Ledelse, men at man tværtimod værnede om Ledelsen og vilde værne om den til det sidste.

Det er, hvad jeg har gjort opmærksom paa, og der ligger ikke et eneste personligt Moment i dette, kun en ren politisk Forklaring af, hvorledes Forholdene har været, og derfor er de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen fremsatte, saa fuldstændig ved Siden af, som noget kan være; jeg kan ikke tage hans Udtalelser for andet end et Forsøg, et meget simpelt Forsøg paa at paadutte mig Udtalelser, som jeg paa ingen Maade er kommet med. Han har, efter at Ordføreren for hans Parti havde talt, følt sig forpligtet til at gøre den Tjeneste, som man nu og da ved visse Lejligheder tildeler visse Folk, der er parate til at gøre hvad som helst. Mig har hans Udtalelser ikke ramt, fordi hans Beskyldninger er aldeles usandfærdige, der er ikke Gnist af Grund til at udtale sig saaledes, som han har gjort, om min Stilling ved den paagældende Lejlighed. Nu er Forholdet forøvrigt dette, at vi, Oppositionen i denne Sal, ikke er ene om at kritisere, det er ikke alene de politiske Partier, som i deres Egenskab af Opposition kritiserer Regeringen. Derom vidner noksom de Sagsanlæg, som den højtærede Statsminister har maattet ty til for at værne sig.